

feit, dat slechts een zeer gering aantal van haar verhalen in een bundel bijeengebracht werd (*Prelude, Drieboek*, 1947). Wij hebben het wel onversaagder met het korte verhaal in Nederland geprobeerd! Maar zelfs na een nog smadelijker nederlaag valt het niet te verantwoorden, dat men deze uiterst opmerkelijke Nieuw Zeelandse schrijfster, die meer dan wie ook van haar eigen generatie — en met succes — naar technische volmaaktheid streefde, tot nu toe schromelijk te kort heeft gedaan.

Niet slechts haar verhalen zelf mogen boeiende en leerzame bijdragen worden genoemd tot de kunst van het short story schrijven — ook haar uitspraken hieromtrent doen ons weten van haar strijd om die opvattingen aangaande eenheid tussen leven en werk zo zuiver mogelijk na te komen. In december 1910 hield men in Londen een expositie van o.a. de werken van Vincent van Gogh. Later zou Katherine Mansfield, die de tentoonstelling bezocht, hierover aan een schilderes schrijven. Twee van van Goghs schilderwerken

„leerden mij iets over het schrijven, wat eigenaardig was, een soort vrijheid — liever een zich vrijmaken. Als je lange tijd gewerkt hebt, begint je visie zich wat te beperken, je verfijnt de dingen te veel. En pas, wanneer er iets anders doorbreekt, een schilderij, of iets wat je buiten ziet, realiseer je het je”.

Bliss and other stories verscheen in 1920. In de Engelse literatuur nam het korte verhaal nog geen wezenlijke plaats in; slechts nu en dan gebruikte een auteur van naam deze schrijfvorm en eigenlijk werd het korte verhaal beschouwd als een poging van beginnelingen. Waar de Russen (en de Maupassant!) het genre volgens vaste normen tot kunst verhieven, bleef er bij de Engelsen, ondanks enkele uitzonderingen (Kipling, Somerset Maugham) een middelmatigheid, die Katherine Mansfield er tijdens haar kritiserende periode bij *Athenaeum* niet toe noopte nader op deze vorm van schrijven in te gaan. Er verschenen in die twee jaar acht bundels short stories, w.o. van de auteurs Jack London en E. F. Benson. Maar met haar bundel *Bliss* verscheen een aantal verhalen, die haar eigen (overigens altijd opbouwende) kritiek op schrijvers als Gibbs en Galsworthy aanvaardbaar maakten, zelfs al gaf deze bundel dan nog geen genialiteit, wel talent te zien!

In *The Garden-Party* wordt deze traditie voortgezet. Haar omstandigheden zijn zeer gunstig: ze is verliefd op Murry, haar trouwe vriendin deelt haar leven in de Villa Isola Bella, en haar koortsen zijn geweken. Zij is ziek, maar het tast haar werkzin niet aan. Op 17 januari, in haar laatste levensjaar, zal zij in haar Dagboek schrijven:

„Tchechov maakt een fout door te denken, dat hij, wanneer hij meer tijd had gehad, vollediger zou hebben geschreven, de regen beschreven en de theedrinkende vroedvrouw en dokter. De waarheid is, dat je maar zóveel in een verhaal kunt krijgen; er komt altijd een offer aan te pas. Je moet eruit laten wat je weet en verlangt te benutten: Waarom? Ik heb er geen idee van, maar zo ligt het. 't Is altijd een soort wedloop om er zoveel mogelijk in te krijgen eer het *verdwijnt* . . .”.

Zij herinnert zich daarbij in diezelfde passage als een uitzondering het verhaal *The Daughters of the late Colonel*, dat zij heel kalm kon schrijven. Maar:

„aan het eind was ik zo vreselijk ongelukkig, dat ik zo snel mogelijk schreef uit angst te zullen sterven voor het verhaal verzonden werd”.

Dit verhaal ontstond uit een eerlijke poging het karakter van haar vriendin bloot te leggen, een poging, die eerder mislukt was. Ida Baker haalde haar zelf